

РЕШЕНИЕ

№ 31177

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от АПК във връзка с чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Л. Е. И., [ЕГН] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.6, ап.16 против Ревизионен акт /РА/ №Р-22220424001801-091-001 от 10.07.2024г., издаден от В. В. П.-орган, възложил ревизията и З. Т. Пикова-ръководител на ревизията, потвърден с Решение №1382/11.10.2024г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] при ЦУ на НАП относно определената му по чл.19, ал.1 ДОПК отговорност за задълженията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД /старо наименование „ПОДУЯНЕ ИНВЕСТ“ ЕООД/,[ЕИК] на дружеството по Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/ за м.12.2018г. в общ размер на 107787,98лв., от които главница в размер на 67369,61лв. и лихви за забава в размер на 40418,37лв.

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания ревизионен акт, поради неправилност и необоснованост, както и за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи се, че неправилно е вменена отговорността на жалбоподателя по реда на чл. 19 ДОПК, предвид факта, че през ревизирия период, месец декември 2018г. той е управлявал дружеството по силата на договор за управление и контрол, но не е бил собственик на капитала и правомощията му се разпростирали до пределите на чл.141 от ТЗ. Твърди, че не са налице кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране на отговорността му по чл.19, ал.1 от ДОПК. Оспорва наличието на „укриване на факти и обстоятелства“, като поддържа, че неначисляването на ДДС през м.12.2018г. се дължи на правен спор относно момента на настъпване на данъчното събитие, а не на умишъл за укриване. Изтъква

липса на причинно-следствена връзка между неговото поведение и несъбираемостта на дълга, тъй като при освобождаването му дружеството е било в добро финансово състояние. Навежда доводи за нищожност на ревизионния акт, с който са установени задълженията на дружеството, поради липса на компетентност на издалия го орган. Жалбоподателят се позовава и на това, че задълженията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД са установени с РА № Р-22221122006376-091-001/11.07.2023г., който той оспорва.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция "ОДОП"-С., намира подадената жалба за неоснователна и недоказана. Настоява за нейното отхвърляне. Поддържа, че всички елементи от фактическия състав на чл.19, ал.1 от ДОПК са доказани. Счита, че съзнателното неподаване на справка-декларация, отразяваща данъчното събитие, представлява укриване на факти. Изтъква, че към момента на възникване на задължението дружеството е разполагало с достатъчно средства за погасяването му, а поведението на управителя е пряката причина за последвалата несъбираемост. Позовава се на стабилитета на влезлия в сила РА на дружеството, който не може да бъде преразглеждан в настоящото производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени събраните в настоящото производство доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена при наличието на правен интерес, след упражнено правото за обжалване на ревизионния акт по административен ред и в предвидения от процесуалния закон срок, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Началото на ревизионното производство е поставено с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ Р-22220424001801-020-001 от 2024г., връчена на 17.04.2024г., издадена от В. В. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК със Заповед №РД-01-654 от 05.07.2023г. на директора на ТД на НАП С..

Обхватът на ревизията е по отношение на задължения за отговорност за Данък върху добавената стойност /ДДС/ за периода 01.12.2018г. до 31.12.2018г.

В хода на ревизионното производство на основание чл.117, ал.1 ДОПК е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220424001801 -092-001 /18.06.2024г., срещу констатациите на който няма постъпило възражение.

На основание чл.119, ал.2 ДОПК е издаден и оспореният РА №Р-22220424001801-091-001/10.07.2024г. издаден от В. В. П. на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., орган, възложил ревизията и З. Т. Пикова на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.-ръководител на ревизията, връчен по електронен път.

РА е обжалван от ревизираното лице, като с Решение №1382/11.10.2024г., Директорът на Дирекция "ОДОП" [населено място] при ЦУ на НАП потвърждава процесния РА в цялост.

Настоящата ревизия се предхожда от проверка за установяване на факти и обстоятелства по чл.19 ДОПК /ПУФО/ за Л. Е. И. за ангажиране на отговорност по чл.19 от ДОПК за възникнали задължения данъци на „ПОДИНВ 2“ ЕООД, приключила с Протокол №П-22220423203396-073-001 от 2024г.,

В хода на проверката от Л. Е. И. е изискана информация за участието му в управлението, представителството и търговските дела на дружеството за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2018г.; упълномощавани лица за извършване на търговска дейност от името на търговското предприятие; данни за всички открити на името на „ПОДИНВ 2“ ЕООД банкови сметки, извлечения от същите за проверявания период и данни за лицата, оправомощени да се разпореждат с тях; наличие на

вземания и задължения от и към дружеството: договори за счетоводно обслужване и др.

По реда на чл.57 от ДОПК са поискани писмени обяснения, сведения и документи от „ПОДИНВ 2“ ЕООД. В отговор са представени писмени обяснения, подписани от Л. И., в които лицето заявява, че не е присъствало при проведеното общо събрание на 15.03.2018г., тъй като в същото е взел участие Е.. Л. И.-управител на „ГЕЯ ДЕК“ ЕООД,[ЕИК], което е едноличен собственик на капитала на „ПОДУЯНЕ ИНВЕСТ“ ЕООД и предмет на обсъждане са били въпроси свързани с финансовата 2017г., а не финансовата 2018г. Заявява също, че като управител на „ПОДУЯНЕ ИНВЕСТ“ ЕООД е подписвал договори и приемо-предавателни протоколи, оперирал е с банковата сметка на дружеството, извършвал е разплащания към доставчици и бюджета, следил е за плащанията от клиентите и е издавал фактури. В допълнение декларира, че не е преупълномощавал други лица във връзка с осъществяваната от дружеството стопанска дейност. На основание чл.62, ал.6, т.3, буква „а“ или „б“ от Закона за кредитните институции са предприети действия за получаване по съдебен път на разрешение за движението на парични средства по банковите сметки на Л. Е. И..

Софийски районен съд е постановил разкриване на сведения, представляващи банкова тайна, относно операциите и наличностите за ревизираните периоди по банковите сметки на лицето в „Уникредит Булбанк“ АД. При анализа на движенията по банковите сметки, не са установени преводи от „ПОДИНВ 2“ ЕООД към жалбоподателя.

Относно непогасените задължения на „ПОДИНВ 2“ ЕООД е констатирано, че същите произтичат от влязъл в сила РА №Р-22221122006376-091-001/11.07.2023г., с който през месец 12.2018г. на дружеството са установени допълнителни задължени по ЗДДС в общ размер на 67 369,61лв. и лихви в размер на 31 218,96лв. Корекциите през посочения данъчен период са извършени на основание чл.67, ал.1 от ЗДДС във връзка с чл.26, ал.7, чл.25, ал.8 и чл.130, ал.3 и ал.4 от ЗДДС и произтичат от доначислен ДДС по фактура №0...1/26.06.2017г. с данъчна основа в размер на 240801,69лв., документираща „учредяване на право на строеж срещу задължение за построяване на жилищни или други обекти“ след приключване и издаване на разрешение за ползване №958/18.12.2018г., себестойността на строителна услуга, предоставена срещу учредено право на строеж, данъчно събитие настъпило с издаването на Разрешението за ползване.

Събраните в хода на ПУФО писмени доказателства, както и издадените РА и РД на „ПОДИНВ 2“ ЕООД са приобщени с Протокол №Р-22220424003801-ППД-001 от 2024г.

В РА е извършен анализ на условията за прилагане изискванията на чл.19 ДОПК във връзка с отговорността на Л. Е. И. по отношение на задълженията по ЗДДС, на „ПОДИНВ 2“ ЕООД.

От ревизиращите органи е прието, че са налице всички елементи от фактическия състав, обосноваващи реализирането на отговорността по чл.19, ал.1 ДОПК на Л. Е. И. за задълженията на дружеството.

Определените спрямо жалбоподателя задължения към бюджета органите по приходите основали на следните, приети за установени от тях, факти: прието е, че през ревизираните периоди от 26.05.2017г. до 13.01.2023г. жалбоподателят е бил управител на „ПОДИНВ 2“ ЕООД и същият е имал правата и задълженията, описани в чл.141 от Търговския закон.

По отношение на втория елемент от състава на чл.19, ал.1 ДОПК - укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органите по приходите, е прието, че същото предполага активно, съзнателно действие. В тази връзка, по отношение на този елемент от състава на отговорността по чл.19, ал.1 ДОПК, РО са се позовали на установеното в хода на ревизията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД, приключила с РА №Р-22221122006376-091-001/11.07.2023г., който е влязъл в законна сила.

В хода на ревизията срещу юридическото лице било констатирано, че през месец 12.2018г.

управителят не е изпълнил задължението да издаде от името на дружеството фактура към всяко едно от лицата, учредители на правото на строеж, в която да е начислил ДДС спрямо пълния размер на фактическата себестойност на предоставените в обезщетение обекти, като по този начин през посочения данъчен период е деклариран ДДС в по-малък размер. В допълнение е посочено, че управителят също така е допуснал не погасяване на задълженията на юридическото лице към доставчиците му, тъй като видно от подадения годишен финансов отчет/ГФО/ за 2018г., към 31.12.2018г. същите са в размер на 99 000,00лв., като същевременно с това са декларирани касова наличност в размер на 43000,00лв. и средства по разплащателна сметка в размер на 42000,00лв. Налице била причинно-следствена връзка между укриването на част от реализираните приходи от търговска дейност на „ПОДИНВ 2“ ЕООД и не декларирането на дължимите от него данъци и несъбираемостта на задълженията му. Жалбоподателят бил допуснал формирането на задължения в по-малък размер. Последица от това била липсата на навременно подадена информация, което на свой ред била причина данъчната администрация да не заяви претенциите си непосредствено след декларирането на същите. Отделно било налице недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя, изразяващо се в получаване на суми от клиенти и непогасяване на изискуеми публични задължения на „ПОДИНВ 2“ ЕООД.

Констатирано е, че е осъществен съставът на чл.19, ал.1 от ДОПК и в тази връзка от управителя следва да се търси отговорност за задълженията на дружеството.

Процесният РА №Р-22220424001801-091-001 от 10.07.2024г. бил обжалван по административен ред на основание чл.152, ал.1 ДОПК.

Съобразно приетата фактическа обстановка и предвид доказателствата по преписката, решаващият орган - директорът на Дирекция "ОДОП" – С. с Решение №1382/11.10.2024г. потвърдил изцяло издадения на жалбоподателя РА. За да постанови своето решение, решаващият орган приел за доказани всички кумулативни предпоставки на чл. 19, ал. 1 ДОПК за реализиране отговорността на Л. Е. И. за задълженията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД.

В хода на съдебното производство, по повод оспорване от ответника на автентичността на Приемо-предавателен протокол от 11.06.2018 г., бе допусната и приета съдебно-почеркова експертиза. От заключението на вещото лице от 08.06.2026г., което съдът кредитира с доверие като компетентно и добросъвестно, се установява по категоричен начин, че подписите, положени в протокола, са изпълнени от лицата, посочени в него, включително от жалбоподателя.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

На основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, съдът е длъжен да прецени законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са материалноправните и процесуалните изисквания на закона.

От доказателствената съвкупност по делото се установява по безспорен начин, че РА №Р-22220424001801-091-001 от 10.07.2024г. е издаден от материално и териториално компетентни органи.

Този извод следва да бъде направен от представените и приети като доказателство в настоящото производство Заповед №РД-01-654 от 05.07.2023г. на директора на ТД на НАП С. с която са определени органи по приходите, които да издават ЗВР съгласно чл.112 ДОПК, включително и да изпълняват правомощията по чл.119, ал. 2 ДОПК - да издава РА по този закон.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са съставени в предвидената за това форма, предвид разпоредбата на чл.117, ал.2 и чл.120, ал.1 ДОПК.

При извършване на ревизията не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Така, крайният извод на съда е, че в случая, меродавните за разрешаването на

административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на ревизия, осъществена по реда на чл.112 и сл. от ДОПК. Ревизията е завършила с издаването на оспорения РА, който е постановен в изискваната от закона форма съобразно разпоредбата на чл.120, ал.1 ДОПК. Не се констатира нарушения на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на приходната администрация.

Основният спор по делото се концентрира върху наличието на материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Съгласно тази разпоредба, управител на задължено юридическо лице отговаря за непогасеното задължение, когато укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви, и вследствие на това не могат да бъдат събрани задължения за данъци.

За реализирането на отговорността по чл.19, ал.1 ДОПК се изисква кумулативното наличие на няколко предпоставки, а именно:

- субект на отговорността е физическо лице, имащо качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл.14, т.1 и 2 ДОПК;
- това лице да е укрило факти и обстоятелства, които по закон е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител;
- да съществува непогасено публично задължение;
- да е налице пряка причинно-следствена връзка между укриването и невъзможността за събиране на задължението вследствие на това поведение на лицето по укриване на факти и обстоятелства и да е налице невъзможност да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски.

Тежестта за доказване на тези елементи е на приходния орган.

Физическото лице носи отговорност за несъбраното задължение, в случай че са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

Първият елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ДОПК безспорно е налице. Управител на дружеството за ревизираният период на „ПОДИНВ 2“ ЕООД е бил жалбоподателят Л. Е. И.. Т.е., стига се до заключение, че дружеството е задължено юридическо лице по смисъла на чл. 14, т.1 и 2 ДОПК, а управителят Л. Е. И. е лице по чл.19, ал. 1 ДОПК - лице, отговарящо за публичните задължения на дружеството. След справка в ТР съдът установи, че Л. Е. И., е бил управител на „ПОДИНВ 2“ ЕООД /старо наименование „ПОДУЯНЕ ИНВЕСТ“ ЕООД/[ЕИК], [населено място] от датата на учредяването на дружеството 22.05.2017г. до 05.01.2023г., когато управител на дружеството е станало лицето П. Л. Д..

Вторият елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК е наличието на укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Съдът намира за доказана и втората предпоставка – „укриване на факти и обстоятелства“. В практиката на ВАС се приема, че укриването е всяко несъответствие между действителното фактическо положение и декларираното пред приходните органи. В случая, с издаването на разрешението за ползване през м. декември 2018г. е настъпило данъчното събитие по ЗДДС. Жалбоподателят, в качеството си на управител, е бил длъжен да отрази този факт в счетоводството, да издаде данъчен документ и да включи начисления данък в справка-декларация за съответния период. Като не е сторил това, той съзнателно е обявил пред администрацията неверни данни, което по своята същност е укриване на факти по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

Правилно в мотивите за издаване на обжалвания РА и потвърждаващото го Решение №1382/11.10.2024г. на директора на Дирекция "ОДОП" е прието, че укриването на факти

и обстоятелства като форма на поведение на субекта на отговорността, предполага активно, съзнателно действие. В този дух е трайната практика на ВАС. За осъществяване на този елемент от състава на ал.1 на чл.19 ДОПК не е достатъчно лицето, в качеството си на управител или член на управителен орган на дружеството да не обяви факти и обстоятелства, които по закон е длъжно да обяви, а е необходимо да ги укрие. В случая необходимо е да е налице волева насоченост на действие с цел укриването на тези факти. Укриването на факти и обстоятелства от правно значение предполага наличието на умишъл с оглед на посочената в нормата причинно - следствена връзка между това деяние и невъзможността да се съберат публични вземания като последица от него. Възможни са две проявни форми-бездействие /липса на дължимо поведение към приходната администрация за посочване на настъпили факти и обстоятелства/ или действие /активно поведение на субекта, с което настъпили факти и обстоятелства се прикриват от компетентната администрация/.

Посочено бе по-горе, че с обжалвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ №Р-22220424001801-091-001/10.07.2024г. е ангажирана отговорността на жалбоподателя за невнесени задължения на „ПОДИНВ 2“ ЕООД за Данък върху добавената стойност. Що се отнася до задълженията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД, същите са определени с издаването на РА №Р-22221122006376-091-001/11.07.2023г.

В хода на извършената ревизия на дружеството са установени по безспорен начин допуснати нарушения на данъчното законодателство, като не са били спазени нормите на ЗДДС.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, с които се оспорва съществуването и законосъобразността на основното задължение на „ПОДИНВ 2“ ЕООД. Съгласно трайната практика на Върховния административен съд, влязъл в сила ревизионен акт се ползва със стабилитет и установява с обвързваща сила наличието и размера на публичния дълг. В производството по чл.19 от ДОПК срещу третото отговорно лице съдът не може да извършва инцидентен контрол за законосъобразност на РА, издаден на основния длъжник. Поради това, доводите на жалбоподателя за нищожност и незаконосъобразност на РА № Р-22221122006376-091-001 от 11.07.2023 г. са неотносими към настоящия спор.

Липсата на деклариране или разликата между декларираното по надлежния ред и действително установеното при ревизията, съставлява укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 ДОПК, а отговорността за укриването е за лицето, което съобразно качеството си на управител, е съзнавало или е следвало да съзнава смисъла и значението на действията по неподдаване на справки-декларации. *В този смисъл е практиката на ВАС, която е застъпена в Решение № 30/5.01.2026 г. на ВАС по адм. д. № 7745/2025 г., I о., Решение № 13208 от 18.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9427/2025 г., VIII о., Решение № 9027 от 11.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4429/2017 г., VIII о. и други.*

Обоснована се явява констатацията на органите по приходите, с оглед доказателствата по делото, че това укриване е извършено умишлено. В качеството си на управител на дружеството през процесните данъчни периоди Л. Е. И. е организиран и управлявал дейността на юридическото лице и в това му качество за него възникват задължения по силата на данъчните закони, и във вр. с чл. 141, ал. 1 и 2 от ТЗ, да декларира пред приходната администрация определени факти и обстоятелства, свързани със стопанската дейност на дружеството и определяне на данъчните му задължения. В тази връзка следва да се отбележи, че от представените в хода на предхождащата

настоящото ревизионно производство проверка за установяване на факти и обстоятелства относно реализиране на отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19 ДОПК/ПУФО/ писмени обяснения от същия, се заявява, той е представляващ и управляващ дружеството, и като такъв е подписвал всички документи от името на дружеството.

С оглед изложеното, следва да се приеме, че жалбоподателят е укрил факти и обстоятелства, които по закон е следвало да обяви пред органа по приходите. Жалбоподателят е съзнавал или е бил могъл да съзнава, че с некоректно осъщественото деклариране на релевантните факти и обстоятелства, за дружеството ще възникнат задължения за данъци в по-големи размери, съзнавал е смисъла и значението на действията си, предвиждал е техните последици и/или е допускал настъпването им. Неизпълнението на задължението да се декларират определени обстоятелства, както и неспазването на сроковете и укриването на фактите, подлежащи на деклариране, установени от закона, са основание за възникване на отговорността по чл. 19, ал. 1 ДОПК за това лице. Тъй като приходната администрация не е могла да узнае за тях преди издаване на ревизионен акт, с който те са вменени като задължения на дружеството, тези задължения се явяват укрити.

Следващият елемент от фактическия състав на чл.19, ал.1 ДОПК е обективната невъзможност да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Необходимо е последната да е в причинно - следствена връзка с действията по укриването на фактите и обстоятелствата. Тоест, за да е налице отговорност на жалбоподателя, е необходимо да е доказано по несъмнен начин, че действията му по укриване на факти и обстоятелства са станали причина за невъзможността да бъдат събрани задълженията. С оглед доказателствената съвкупност по делото, настоящият съдебен състав приема, че е доказана и връзката между поведението на задълженото лице и невъзможността да бъдат събрани задълженията на дружеството. Това е така, тъй като в хода на ревизията е установено, че дружеството „ПОДИНВ 2“ ЕООД не разполага с парични средства и имущество, с които да може да погаси установените му публични задължения по Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/ за м.12.2018г. в общ размер на 107 787,98лв. от които главница в размер на 67 369,61лв. и лихви за забава в размер на 40 418,37лв. В подкрепа на този извод са направените констатации чрез извършена справка на имущественото състояние и категоризация на задължено лице, от която е установено, че „ПОДИНВ 2“ ЕООД не притежава имущество, което да послужи за обезпечаване на задълженията и дългът към НАП е бил категоризиран от приходните органи като несъбираем.

От представените и приети по делото писмени доказателства, съдът приема, че неиздаването от името на дружеството фактура към всяко едно от лицата, учредители на правото на строеж, в която да е начислен ДДС спрямо пълния размер на фактическата себестойност на предоставените в обезщетение обекти, е довело до деклариране на ДДС в по-малък размер; подаването на справки-декларации с невярно съдържание е възпрепятствало приходната администрация да събере публичните задължения на „ПОДИНВ 2“ ЕООД.

Това се е случило в период, в който дружеството е разполагало с активи за покриване на дълговете си. Видно от публикуваните данни в счетоводния баланс ГФО за 2018г., към 31.12.2018г., дружеството е декларирало касови наличности в размер на 43000,00лв. и средства по разплащателна сметка в размер на 42000,00лв.

Въпреки наличието на тези средства, управителят Л. Е. И. не е предприел действия за частично плащане на публичните задължения за данъци, макар да е имал реалната възможност да го стори. Горното налага извода, че по делото са налице обективни данни, че невнасянето на дължимите публични задължения се дължи на действия от страна на жалбоподателя, целящи укриването на тези факти и обстоятелства.

Отделно от това, съдът съобрази и това, че въпреки извършените от публичния изпълнител процесуални действия, предвид липсата на секвестрируемо имущество, действията по принудителното изпълнение се оказали безрезултатни.

Отговорността по чл.19, ал.1 ДОПК е до размера на несъбраното задължение. В случая правилно е ангажирана отговорността на Л. Е. И. за задължения за данък добавена стойност /ЗДДС/ за м.12.2018г. в общ размер на 107787,98лв. от които главница в размер на 67369,61лв. и лихви за забава в размер на 40 418,37лв. Приетата по делото съдебно-почеркова експертиза, установяваща автентичността на приемо-предавателен протокол от 2018 г., не променя този извод. Дори да се приеме, че този документ свидетелства за извършени действия по изпълнение на договора, той не опровергава факта, че с настъпването на данъчното събитие през м.декември 2018г. управителят е имал задължение да начисли и декларира дължимия ДДС, което не е изпълнил.

Въз основа на всичко изложено, настоящата инстанция приема, че обжалваният административен акт е обоснован и законосъобразен, както в частта на установената с него главница, така и относно начислените лихви.

Спрямо задължението за лихви следва да бъде съобразено Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. д. № 7/2019 г. на ОСС на ВАС, според което, отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 ДОПК на третото задължено лице включва установеното задължение за лихви на главния длъжник. Това следва и от Решение от 13.10.2022 г. по дело С-1/2021 г. на СЕС, съгласно което чл. 273 от Директива 2006/112 и принципът за пропорционалност трябва да се тълкуват в смисъл, че се допуска национална уредба във връзка със солидарната отговорност да обхване и лихвите.

В заключение, съдът намира, че оспорения РА е законосъобразен, а жалбата срещу него – неоснователна. Като такава, последната следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК ответникът има право на разноски, определени **съобразно** материалния интерес - 107 787,98лв. /еврова равностойност - 55117,60 евро/.

Съдът намира, че в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 000 евро производство. За да присъди така посочения размер, съдът съобрази приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на Съда на ЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС /ограничение на конкуренцията/, поради което

националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 – т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС. Съдът намира, от една страна, че производството не се отличава с особена фактическа и правна сложност на делото, а от друга, че производството се е развило в повече от три съдебни заседания, като представителят на ответника е проявил процесуална активност, изразявал е становища, представил е писмени бележки. Предвид на изложеното, размерът на юрисконсултско възнаграждение за сумата от 1000 евро, макар и под минимума под наредбата, се явява справедлив и съобразен с обстоятелствата по конкретното дело.

Воден от горното, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Е. И., [ЕГН], против Ревизионен акт №Р-22220424001801-091-001 от 10.07.2024г., издаден от В. В. П.-орган, възложил ревизията и З. Т. Пикова-ръководител на ревизията, потвърден с Решение №1382/11.10.2024г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] при ЦУ на НАП относно определената на лицето отговорност по чл.19, ал.1 ДОПК за задълженията на „ПОДИНВ 2“ ЕООД /старо наименование „ПОДУЯНЕ ИНВЕСТ“ ЕООД/[ЕИК] по Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/ за м.12.2018г. в общ размер на 107 787,98лв. от които главница в размер на 67 369,61лв. и лихви за забава в размер на 40 418,37лв.

ОСЪЖДА Л. Е. И., [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите, [населено място], сумата от 1000 /хиляда/ евро представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ